

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Mgr. F. Š.**, narozený X
bytem R., B., B.
t. č. Věznice O., V., O.

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky**
sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha 4

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované spočívající v nevyřízení žádosti žalobce ze dne 1. 6. 2018 o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené adresované Věznici Plzeň

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

- 1. Žalobou ze dne 25. 10. 2018, doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 5. 11. 2018, postoupenou následně Městskému soudu v Praze (dále též jen „městský soud“) se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalované, kterou spatřoval v nevyřízení jeho žádosti o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 adresované Věznici Plzeň.

II. Žaloba

- 2. Žalobce uvedl, že v rámci občanské aktivity vězňených s názvem Pankrácká výzva 2015, která se zabývá úrovní dodržování základních lidských práv a svobod ve výkonu vazby, trestu i zabezpečovací detenci, provádí soustavný sběr informací od veřejné správy a samosprávy za účelem popisu závažných deliktů vězňených osob, zaměstnanců i

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

príslušníků Vězeňské služby ČR, posuzuje legislativní změny v oblasti trestního a správního práva a upozorňuje na rozpory mezi veřejně deklarovanou humanizací českého vězeňství a represivní trestní politikou justičních orgánů České republiky. Za tuto činnost je žalobce podle svého tvrzení perzekuován, žalovaná mu poskytuje minimální údaje a v posuzovaném případě je zcela nečinná i přes předžalobní upomínku a podání stížnosti k nadřízenému orgánu.

3. Žalobce uvedl, že v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v rozhodném znění (dále jen „informační zákon“), podal dopisem ze dne 1. 6. 2018 k Vězeňské službě ČR, Věznici Plzeň žádost o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené, které vymezil pod body 1-10 uvedené žádosti. Podle žalobce se žalovaná snažila přenést informační povinnost v postavení povinného subjektu na Generální ředitelství Vězeňské služby ČR, s čímž žalobce nesouhlasí.
4. Žalobce dále uvedl, že dne 13. 8. 2018 podal proti tomuto nezákonnému postupu prostřednictvím své zástupkyně Mgr. L. V., advokátky stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, avšak do dne podání žaloby neobdržel žádné rozhodnutí, ani mu není známo, zda žalovaná postoupila stížnost a spisový materiál dle § 16a odst. 5 informačního zákona nadřízenému orgánu.
5. Žalobce závěrem navrhl, aby městský soud přikázal žalované, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení rozsudku zjedнала nápravu při vyřizování žádosti žalobce a vydala rozhodnutí ve věci.

III. Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 20. 12. 2018 uvedla, že žalobce za nečinný správní orgán označil organizační jednotku Vězeňské služby ČR, a to Věznici Plzeň, sídlem Klatovská třída 202, 301 00 Plzeň. Žalovaná konstatovala, že organizačním jednotkám Vězeňské služby ČR ve smyslu § 1 odst. 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o vězeňské službě“), nevyplývá ze žádného zákona samostatná rozhodovací pravomoc v oblasti poskytování informací ve smyslu informačního zákona, a proto je nelze považovat za správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tyto závěry podle názoru žalované potvrzuje i judikatura (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 269/2018 - 15, či usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2018, č. j. 54 A 153/2018 - 7) a jsou důvodem k zamítnutí žaloby.
7. Žalovaná uvedla, že oznámením ze dne 4. 7. 2018, č. j. VS-78019-1/ČJ-2018-801140, doručeným žalobci dne 11. 7. 2018 ve Vazební věznici Praha Pankrác, informovala žalobce o tom, že řízení o jeho žádosti má realizovat Generální ředitelství Vězeňské služby ČR, nikoliv organizační jednotky.
8. Co se týče tvrzení žalobce, že prostřednictvím své zástupkyně Mgr. L. V., advokátky, podal stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona na postup žalované s vyřizováním jeho žádosti, žalovaná uvedla, že do datové schránky Věznice Plzeň bylo dne 13. 8. 2018 doručeno podání Mgr. L. V. s údajnou stížností s elektronickým podpisem advokátky. V podání je zmíněno zastoupení žalobce na základě plné moc, která bude doložena ve lhůtě sedmi dnů. Advokátka plnou moc v příslibené lhůtě nedoložila, učinila tak až dne 10. 9. 2018. Věznice Plzeň proto na základě § 16a odst. 5 informačního zákona předložila stížnost nadřízenému orgánu, Generálnímu ředitelství Vězeňské služby ČR, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

dne 20. 8. 2018 datovou zprávou bez plné moci. Nadřízený orgán byl povinen dle § 16a odst. 8 informačního zákona rozhodnout o stížnosti do 15 dnů, tj. do 4. 9. 2018, avšak v této lhůtě nebyla chybějící plná moc doložena. Vložený dokument, jenž byl věznici doručen datovou zprávou, nemohl učinit přímo žalobce coby žadatel o informace, neboť osoba vykonávající trest odnětí svobody datovou schránkou disponovat nesmí. Nemohla tím být proto splněna zákonná podmínka, že je-li stížnost podána prostřednictvím systému datových schránek, je též splněn požadavek na podpis, neboť podle § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, úkon učiněný osobou oprávněnou k přístupu do datové schránky prostřednictvím datové schránky má stejné účinky jako úkon činěný písemně a podepsaný. Z hlediska posouzení přípustnosti anebo nepřípustnosti žádosti tak šlo podle žalované o stížnost nepřípustnou, jelikož nebyla podána účastníkem řízení. Advokátka Mgr. L. V. totiž ve stanovené lhůtě pro řízení o stížnosti nedoložila právní zastoupení žalobce jakožto žadatele o informace. Informační zákon neřeší postup v případě nepřípustné stížnosti, resp. stížnosti podané neoprávněnou osobou. Jelikož nelze aplikovat ani § 96 správního řádu o zamítnutí nepřípustného odvolání rozhodnutím, je namíste založení nepřípustné stížnosti povinným subjektem do spisu, a to bez dalšího. Podle výkladu žalované se žalobce jakožto žadatel o informace, ani advokátka, jež se nestala účastníkem řízení, o tomto postupu nevyrozumívají. O založení nepřípustné stížnosti, jak ji podala advokátka Mgr. L. V., tak žalovaná vydala usnesení č. j. VS-76101-21/ČJ-2018-800040-INFZ, č. j. VS-76102-11/ČJ-2018-800040-INFZ, č. j. VS-76103-15/ČJ-2018-800040-INFZ, č. j. VS-76104-7/ČJ-2018-800040-INFZ.

9. Tvzení žalobce o nečinnosti žalované označila žalovaná za nepravdivé. Žalobci byla průběžně v měsíci červenci a srpnu 2018 doručována rozhodnutí týkající se jeho žádosti o poskytnutí informací, včetně oblasti péče o tělesně postižené, vydaná Generálním ředitelstvím Vězeňské služby ČR, odborem správním. Žalobce přesto zaslal dne 18. 10. 2018 na adresu Věznice Plzeň „předžalobní upomínku“ pro údajnou nečinnost při poskytování jím požadovaných informací. V reakci na upomínku bylo žalobci zasláno ředitelem Věznice Plzeň vyjádření k „předžalobní upomínce“ o poskytnutí informace ze dne 26. 10. 2018, č. j. VS-78072-7/ČJ-2018-801140, které žalobce převzal dne 2. 11. 2018. S ohledem na skutečnost, že na žalobě je razítko podatelny Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 11. 2018 (pondělí), domnívá se žalovaná, že žalobce podal žalobu do schránky ve Věznici Pankrác v pátek 2. 11. 2018, a to právě před tím, než mu bylo tentýž den doručeno uvedené sdělení ředitele Věznice Plzeň.

IV. Další postup Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu

10. Městský soud v řízení jednal v procesním postavení žalované s „*Vězeňskou službou České republiky, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4*“, ačkoli žalobce původně v žalobě označil za žalovanou „*Vězeňskou službu České republiky, Věznice Plzeň, sídlem Klatovská třída 202, Plzeň*“. Městský soud si je vědom, že podle § 79 odst. 2 s. ř. s. je to právě žalobce, podle jehož žalobního tvrzení je označen správní orgán, který má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení. V předmětné věci je však městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, jenž vyjádřil v rozsudku ze dne 19. 6. 2019, č. j. 3 As 142/2019 - 16, jímž zamítl kasační stížnost žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2019, č. j. 57 A 161/2018 - 104, kterým postoupil žalobu k vyřízení Městskému soudu v Praze, v němž označil za žalovanou právě Vězeňskou službu ČR, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

11. Podle právního výkladu Nejvyššího správního soudu je vždy třeba vycházet ze základního pravidla, že za „*správní orgán*“ lze považovat orgán moci výkonné, orgán územního samosprávního celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobu nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Organizační složka správního orgánu může být správním orgánem rozhodujícím v prvním stupni pouze tehdy, svěřuje-li jí právní předpis určité samostatné rozhodovací pravomoci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Ans 8/2008 - 84). Pokud však zákon nevymezuje organizačním složkám správního orgánu s celostátní působností (vnitřním organizačním jednotkám) samostatnou rozhodovací pravomoc, nemohou takové organizační jednotky získat postavení správního orgánu rozhodujícího v prvním stupni dle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Místní příslušnost soudu dle § 7 odst. 2 s. ř. s. se proto v takových případech bude řídit sídlem správního orgánu s celostátní působností, nikoli sídlem jeho vnitřní organizační jednotky (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 6 Ads 15/2011 - 143, nebo usnesení tohoto soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. Nad 81/2012 - 71).
12. Žalobce dopisem ze dne 1. 6. 2018 požádal Věznici Plzeň o poskytnutí informací. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dovodil, že v právě posuzovaném případě se žalobce domáhal poskytnutí informací po Vězeňské službě České republiky jakožto povinném subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. Věznicím (respektive jejich ředitelům), které jsou ve smyslu § 1 odst. 4 zákona o vězeňské službě organizačními jednotkami Vězeňské služby, jakožto orgánu státní správy s celostátní působností, totiž žádný zákon nevymezuje v oblasti poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím samostatnou rozhodovací pravomoc. Nemají tedy v této oblasti postavení správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nelze je tudíž pro účely určení místně příslušného soudu dle § 7 odst. 2 s. ř. s. považovat za správní orgán, který dle tvrzení žalobce měl zasáhnout do jeho práv.
13. Na základě výše popsaných úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že za správní orgán, který měl dle tvrzení žalobce svou nečinností zasáhnout do jeho práv podle § 7 odst. 2 věty první s. ř. s., nelze v nynější věci považovat Věznici Plzeň, ale právě Vězeňskou službu České republiky, sídlem Praha 4, Soudní 1672/1a. K projednání žaloby je proto dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu místně příslušným Městský soud v Praze, neboť v obvodu tohoto soudu se nachází sídlo uvedeného správního orgánu.
14. S ohledem na uvedené judikатурní závěry v rozsudcích Nejvyššího správního soudu, vyslovované též v ostatních věcech žalobce, přistoupil městský soud k posouzení předmětné žaloby.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Při vlastním posouzení žaloby vycházel městský soud v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaná vyjádřila souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání a žalobce se k výzvě městského soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, nevyjádřil (jeho souhlas byl tedy presumován), rozhodl městský soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
16. Městský soud shledal, že žalobcem podaná žaloba splňuje zákonné náležitosti (§ 80 odst. 3 s. ř. s.), žaloba nebyla podána opožděně (§ 80 odst. 1 s. ř. s.) a žalobce bezvysledně vyčerpal

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

prostředky k ochraně proti nečinnosti tím, že podal na postup žalované stížnost podle § 16a informačního zákona (ze správního spisu vyplývá, že tato stížnost byla vyřízena Generálním ředitelstvím Vězeňské služby dne 19. 11. 2018 pod č. j. VS-76101-21/ČJ-2018-800040-INFZ). Jakkoliv je městskému soudu známo i z jiných řízení, že požadovaných informací v oblasti péče o tělesně postižené se žalobci mělo částečně dostat od Generálního ředitelství Vězeňské služby v řízení vedeném pod sp. zn. VS-76101/ČJ-2018-800040-INF s tím, že částečně informace byly i odmítnuty, žalobce na žalobě přesto trvá, neboť má za to, že informace měl obdržet od povinného subjektu, jímž měla být konkrétní věznice, nikoli Vězeňská služba ČR. Je tedy zřejmé, že žalobce sice vyčerpal přípustné prostředky na ochranu proti nečinnosti žalované, nicméně má stále za to, že přímo proti postupu jím původně označeného správního orgánu tyto prostředky vyčerpal bezvýsledně. Žaloba je tedy přípustná.

17. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
18. Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.
19. Podle § 81 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Soud zamítne žalobu, není-li důvodná.
20. Žaloba není důvodná.
21. Z obsahu správního spisu předloženého žalovanou a z obsahu soudního spisu městský soud pro souzenou věc zjistil jako rozhodný následující skutkový stav.
22. Žádost žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla doručena Věznici Plzeň dne 3. 7. 2018. Žalobce v žádosti požádal o sdělení následujících údajů:
 1. *Jaká konkrétní opatření přijal povinný subjekt v návaznosti na nabytí účinnosti Úmluvy OSN o právech osob se zdravotním postižením pro Českou republiku.*
 2. *Jaká konkrétní opatření přijal povinný subjekt v návaznosti na nabytí účinnosti Listiny základních práv Evropské unie, k realizaci jejího čl. 21 pro Českou republiku.*
 3. *Kolik stížností, podnětů, soudních sporů nebo úkonů trestního řízení bylo u povinného subjektu řešeno v oblasti péče o tělesně postižené za roky 2009 až 2017, v kolika případech byla tato podání důvodná, v kolika případech řešil tuto oblast dozorový státní zástupce, veřejný ochránce práv, orgán činný v trestním řízení a s jakými závěry.*
 4. *Jakým způsobem je u povinného subjektu zajišťována doprava nemocných a raněných vězňených osob, jaké dopravní prostředky včetně základní technické specifikace má pro tyto účely povinný subjekt k 1. 6. 2018 k dispozici, kolik převozů v oblasti zdravotních služeb bylo povinným subjektem nebo smluvním zdravotnickým zařízením realizováno v letech 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 a k 1. 6. 2018 (typ vozidla, trasa, počet osob, povaha přepravy - RZA, převoz infekčních pacientů, přeprava k hospitalizaci apod.).*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

5. *Jaký počet vězněných osob má k 1. 6. 2018 ve stavu povinný subjekt, které mají stanovenou invaliditu 1. stupně, invaliditu 2. stupně a invaliditu 3. stupně.*
6. *Určení zdravotních asistentů pro pomoc vězněných se zdravotním postižením k 1. 6. 2018, uvedení vnitřního předpisu a metodiky pro stanovení poměru těchto osob k vězněným.*
7. *Určení počtu praktických lékařů, stomatologů, odborných lékařů a ostatního zdravotnického personálu u povinného subjektu ke dne 1.6.2018 s uvedením vnitřního předpisu a metodiky pro stanovení poměru těchto osob k vězněným.*
8. *Metodika určování a zařazování vězněných s poruchou chování, mentální retardací, s duševní chorobou i s tělesným postižením do jednotlivých oddělení u povinného subjektu, odpovědné osoby, přezkumy a právní titul - vnitřní předpis povinného subjektu k 1. 6. 2018.*
9. *Určování a počet míst s bezbariérovým přístupem k 1. 6. 2018, odpovědné osoby za stavební i technické řešení dostupnosti pro vězněné s tělesným postižením.*
10. *Určování rizikovosti u vězněných, kteří se podílejí na přípravě a výdeji stravy pro zaměstnance Vězeňské služby ČR i pro vězněné osoby, metodika k omezení šíření infekčních nemocí (hepatitida, svrab apod.), ověřování odborné a zdravotní způsobilosti osob v oblasti stravování, vnitřní předpis k 1. 6. 2018.*
23. Z písemnosti žalované ze dne 11. 7. 2018, č. j. VS-76101-4/ČJ-2018-800040-INFZ, bylo zjištěno, že k bodu 1. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla požadovaná informace žalobci sdělena. Poskytnutí informace bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 12. 7. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
24. Z rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2018, č. j. VS-76101-30/ČJ-2018-800040-INFZ, bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 2. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 za použití § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona z důvodu marného uplynutí 30 denní lhůty stanovené informačním zákonem ke zhojení vad učiněného podání a po splnění podmínky písemné výzvy zaslané žalobci jakožto žadateli o poskytnutí informace. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 26. 11. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise. Sdělení žalované pod č. j. VS-76101-3/ČJ-2018-800040-INFZ, že bod 2. žádosti je formulován příliš obecně, bylo žalobci doručeno dne 11. 7. 2018, jak též vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
25. Z rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2018, č. j. VS-76101-32/ČJ-2018-800040-INFZ, bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 3. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 za použití § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona z důvodu marného uplynutí 30 denní lhůty stanovené informačním zákonem ke zhojení vad učiněného podání a po splnění podmínky písemné výzvy zaslané žalobci jakožto žadateli o poskytnutí informace. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 26. 11. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise. Výzva žalované ze dne 16. 8. 2018 pod č. j. VS-76101-18/ČJ-2018-800040-INFZ, k upřesnění bodu 3. žádosti byla žalobci doručena dne 27. 8. 2018, jak též vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.

26. Z rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2018, č. j. VS-76101-6/ČJ-2018-800040-INFZ, bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 4. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 informačního zákona za použití § 23a odst. 13 zákona o vězeňské službě, ve znění zákona č. 157/2013 Sb., neboť *„vězeňská služba podle zvláštního právního předpisu (informačního zákona – pozn. městského soudu) neposkytuje údaje vedené pro účely evidence podle odstavce 1, informace, které souvisí s ochranou a obranou objektů, ve kterých je vykonávána zabezpečovací detence, vazba a trest odnětí svobody, o vozidlech užívaných k přepravě vězňů osob a o způsobu a rozsahu ochrany a střežení osob.“*. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 13. 7. 2018, jak též vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
27. Z rozhodnutí žalované ze dne 11. 7. 2018, č. j. VS-76101-5/ČJ-2018-800040-INFZ, bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 5. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 informačního zákona za použití § 23a odst. 13 zákona o vězeňské službě, ve znění zákona č. 157/2013 Sb., neboť *„vězeňská služba podle zvláštního právního předpisu (informačního zákona – pozn. městského soudu) neposkytuje údaje vedené pro účely evidence podle odstavce 1, informace, které souvisí s ochranou a obranou objektů, ve kterých je vykonávána zabezpečovací detence, vazba a trest odnětí svobody, o vozidlech užívaných k přepravě vězňů osob a o způsobu a rozsahu ochrany a střežení osob.“*. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 12. 7. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
28. Z rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2018, č. j. VS-76101-31/ČJ-2018-800040-INFZ, bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 6. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 za použití § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona z důvodu marného uplynutí 30 denní lhůty stanovené informačním zákonem ke zhojení vad učiněného podání a po splnění podmínky písemné výzvy zasláné žalobci jakožto žadateli o poskytnutí informace. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 26. 11. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise. Výzva žalované pod č. j. VS-76101-7/ČJ-2018-800040-INFZ, k odstranění vad podání pod bodem 6. žádosti byla žalobci doručena dne 13. 7. 2018, jak též vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
29. Z rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2018, č. j. VS-76101-14/ČJ-2018-800040-INFZ, bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 7. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 informačního zákona, ve spojení s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem ze dne 15. 7. 2004, č. j. 5 A 65/2002 - 33, neboť *„právě informace týkající se problematiky zdravotní péče poskytované osobám ve výkonu vazby nebo výkonu trestu odnětí svobody, počtu lékařů zdravotnických středisek, kapacity a zaměření zdravotních služeb k 1. lednu 2018 byla žalobci přesně a výstižně věznicemi již dříve poskytnuta.“*. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 9. 8. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
30. Z rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2018, č. j. VS-76101-8/ČJ-2018-800040-INFZ, bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 8. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle §

15 odst. 1 za použití § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, neboť „*existuje legitimní zájem na omezení informace. Jde o případ neposkytnutí informací, neb se nedotýkají veřejné a místní správy navenek.*“. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 13. 7. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.

31. Z rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2018, č. j. VS-76101-9/ČJ-2018-800040-INFZ, bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 9. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odložena, a to podle § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona, neboť „*vyžádaná informace se nevztahuje k působnosti povinného subjektu*“. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 2. 8. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
32. Z rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2018, č. j. VS-76101-10/ČJ-2018-800040-INFZ, bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 10. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 byla odmítnuta podle § 15 odst. 1 za použití § 2 odst. 4 informačního zákona, ve znění zákona č. 61/2006 Sb., neboť „*podle právní úpravy se informační povinnost netýká dotazů na názory či vytváření nových informací*“, a to ve spojení s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem ze dne 23. 9. 2010, č. j. 4 As 23/2010 - 61. Jako doprovodnou informaci žalovaná připojila, že hygienické požadavky na výkon činností epidemiologicky závažných upravuje podrobněji § 19 a násl. zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 7. 8. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
33. Ze shora zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že o žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 bylo v celém rozsahu ohledně všech deseti bodů rozhodnuto. Informace požadovaná pod bodem 1. žádosti byla žalobci poskytnuta sdělením žalované ze dne 11. 7. 2018, informace požadovaná pod bodem 2. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 20. 11. 2018, informace požadovaná pod bodem 3. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 22. 11. 2018, informace požadovaná pod bodem 4. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 12. 7. 2018, informace požadovaná pod bodem 5. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 11. 7. 2018, informace požadovaná pod bodem 6. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 21. 11. 2018, informace požadovaná pod bodem 7. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 1. 8. 2018, informace požadovaná pod bodem 8. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 12. 7. 2018, informace požadovaná pod bodem 9. žádosti byla odložena rozhodnutím žalované ze dne 25. 7. 2018 a informace požadovaná pod bodem 10. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 26. 7. 2018.
34. V přezkoumávaném případě ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené ze dne 1. 6. 2018 tedy z obsahu správního a soudního spisu vyplývá, že žalovaná o žádosti žalobce zákonem předpokládaným způsobem rozhodla, částečně již před podáním žaloby (konkrétně o bodech 1., 4., 5., 7., 8., 9. a 10. žádosti) a částečně až v průběhu řízení před soudem (konkrétně o bodech 2., 3. a 6. žádosti), a to poskytnutím informace požadované pod bodem 1. žádosti, odložením informace požadované pod bodem 9. žádosti a odmítnutím informací požadovaných pod body 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8. a 10. žádosti žalobce. Za situace, kdy žalovaná vydala rozhodnutí, se žalobce nemůže úspěšně domáhat prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, aby správní soud žalované uložil ve stanovené lhůtě vydat opakovaně rozhodnutí v téže věci.

35. Městský soud potom zdůrazňuje, že není v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu oprávněn přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, kterým správní orgán vyhověl či nevyhověl žádosti žalobce o poskytnutí informací. Žaloba na ochranu proti nečinnosti totiž není prostředkem, kterým by se žalobce mohl dovolávat odstranění těchto rozhodnutí, a to ani v případě, pokud by tato rozhodnutí vykazovala věcné či procesní vady. Primárním prostředkem pro obranu žalobce nyní zůstala toliko žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, kterou je oprávněn podat dle § 65 a násl. s. ř. s., nikoli žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.
36. V projednávaném případě soud zjistil, že nečinnost žalované ke dni rozhodování soudem netrvala, neboť rozhodnutí, jejichž vydání se žalobce domáhá, již byla vydána. Za uvedeného stavu věci tudíž soud nemohl žalované uložit povinnost, aby o žádosti žalobce znovu rozhodovala.
37. Za situace, kdy správní orgán po podání žaloby koná a není dosud soudem rozhodnuto rozsudkem, smysl ochrany proti nečinnosti spočívající v tom, že žalované je třeba uložit povinnost vydat rozhodnutí, a tedy nepokračovat v nečinnosti, zaniká. V takovém případě důvodnost návrhu ke dni podání žaloby (nikoliv ke dni rozhodnutí soudem) může být zohledněna ve prospěch žalobce jen v přiznání důvodně vynaložených nákladů řízení (zaplaceném soudním poplatku, nákladech advokáta, apod.). To má svůj odraz v úpravě dané § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého platí, že *vzal-li návrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení návrhovatele, má návrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.*
38. K procesním důsledkům ukončení nečinnosti v průběhu řízení před soudem Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 2 Afs 34/2015 - 37, konstatoval, že *„Cílem tohoto institutu [žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu – pozn. městského soudu] je posoudit, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídit vydání rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení v tomto případě končí vydáním rozsudku, jímž se správnímu orgánu nařizuje vydat rozhodnutí či osvědčení ve stanovené lhůtě. Smysl řízení je však dosažen až po jeho ukončení, tj. samotným faktickým vydáním rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení má samozřejmě svůj význam pouze tehdy, pokud nečinnost správního orgánu trvá. Pomine-li nečinnost v průběhu soudního řízení, soud žalobu zamítne dle § 81 odst. 3 s. ř. s., neboť vychází ze skutkového stavu, který zde je v den rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).“.*
39. Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 - 62, v němž uvedl: *„Je tedy plně na žalobci, aby po ukončení nečinnosti správního orgánu provedl patřičné kroky reagující na změnu procesní situace, včetně možného zpětvzetí žaloby. Jestliže žalobce nevezme svoji žalobu zpět, soud, dojde-li k závěru, že nečinnost žalovaného netrvala, žalobu zamítne na základě ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. Výše uvedená zákonná konstrukce se de lege ferenda nemusí jevit jako nejvhodnější [...] Avšak za situace, kdy pro toto řízení neexistuje žádné ustanovení obdobné § 86 s. ř. s., nelze dospět k jinému závěru, než že ukončení nečinnosti ze strany správního orgánu nevede samo o sobě k ukončení řízení z procesních důvodů.“.* Nicméně zároveň v tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Není vyloučeno, že žalobce v tomto okamžiku neví, že byla nečinnost žalovaného ukončena, neboť vydané rozhodnutí dosud neobdržel. Soud je však povinen postoupit vyjádření žalovaného žalobci a dát mu časový prostor pro reakci (např. zpětvzetí žaloby).“.*
40. Žalobce do dne rozhodnutí soudem nevzal podanou žalobu zpět pro pozdější chování žalované (vydání rozhodnutí), a to přesto, že mu byl poskytnut čas a prostor pro dispozici

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

s návrhem. Soud proto nemohl aplikovat § 60 odst. 3 s. ř. s. a pro účely tohoto ustanovení posoudit důvodnost žaloby ke dni jejího podání. Toto je umožněno pouze za situace, kdy dojde k zastavení řízení v důsledku zpětvzetí žaloby. Taková procesní situace však v tomto případě nenastala.

41. Jelikož žalovaná v předmětné věci o žádosti žalobce zákonem přepokládaným způsobem rozhodla, částečně před podáním žaloby (o bodech 1., 4., 5., 7., 8., 9. a 10. žádosti) a částečně v průběhu řízení před rozhodnutím soudu o žalobě (o bodech 2., 3. a 6. žádosti), tedy v době rozhodování soudu již nebyla nečinná, návrh žalobce na vydání rozhodnutí nemohl být ke dni rozhodnutí soudu akceptován a shledán důvodným. Z tohoto důvodu tak městský soud podanou žalobu dle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
42. O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Žalobce neměl ve věci procesní úspěch, proto mu městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu